

7 augusti 1760

Min käresta

Idag hände något underligt på min resa. Jag ska försöka att återspegla händelsen med skrift och bokstäver på ett så bra sätt som möjligt. Även fast upplevelsen inte får samma effekt så ska jag ändå skriv och berätta.

Jag lämnade gatstenarnas stad Göteborg strax efter morgondimmans slöja hade försvunnit likt flyttfåglarna om hösten. Min vandring ut på nya upptäckter led mot nya mål. Vid en smal, krokig och gammal grusväg satte jag mig för att vila. Solen stod som högst på dagen och brände på min svettiga hjässa. Mitt öga föll tillbaka på vägen jag kom ifrån. Där fick jag syn på ett fasligt rökmoln från grusets torrhet allt likt en hel hjord fullvuxna bisonoxar på sin flykt ifrån döden. Det visade sig vara en man med häst och vagn. Denne underlige man kom till att stanna vid mig efter en viss tummrörelse jag utfärdat. Kan du tänka dig att den förnäme affärsmannen gav mig plats i sin ståtliga vagn. Jag som endast vinkade på skojs. Isaac, Isaac Tegnér hette denne ädla herre. Hans res väg var mot Stockholm. Det visade sig att han också gett sig av ifrån Göteborg men givetvis senare under morgonen och under andra omständigheter. Efter som jag inte viste var mina fötter hade fört mig, så frågade jag Isaac. Alingsås, strax utanför, svarade han. Hästarna satte hovarna i det torra gruset efter ett kommando från kuskens snärtande piska. Vagnen rullade glatt iväg på den kringliga leden.

Under resan satt Isaac och kommenterade på det mest underliga sätt. För att ta ett exempel om en bonde som plöjde sin åker. Då började Isaac pladdra om plogens felkonstruktion och dess sätt att ploga var helt fel. Men ser han inte hur väl bonden arbetar, hur plogen skär igenom

den hårda marken och hästen som kämpar med all sin styrka mot tömmarnas snärtande allvar, ser han inte det? Isaac värkar på det sättet vara lite ignorerande och kanske tillock med nonchalant mot naturen och atmosfärens livs glädje.

Kusken stannade till vid en äng efter rop ifrån Isaac. En äng så fin, med färger och kontraster utan desslike. En liten sjö låg stilla insomnad ett stycke därifrån. Isaac bjöd på picknick. En riktigt välfylld korg med dom allra vackraste vindruvor jag sett, alldeles runda med ett solglänsande skal som riktigt smälte i min mun, likt min kropp vid kyssar från din själ av kärlek. Jag fick ost också, en härlig och krämig ost, ja den kan inte ha varit billig. Min strupe sinade snabbt på vätska av alla dessa läckerheter. Isaac denne gode man hällde då upp vin till mig och även det var gudalikt. En mycket fruktig smak och en känsla av vår svepte över min tunga.

Vi fortsatte våran färd tillsammans och Isaac fortsatte att kommentera alla tänkbara ting på det där besynnerliga sättet. Fel konstruktion, proportionerligt anpassad, utökad tålighet med korsjärn på hästragnen, ja han spydde ut dom mest konstiga påfund. Men ingen tvekan om att han var vänlig och ädel. Natten föll och naturen blev tystare och tystare.

Vid vägen utmed en vacker insjö bad jag Isaac att få tacka för hans vänlighet. Jag klev av för att mina skarpsynta ögon hade skådat en magisk plats att tillbringa natten på. Vid denna insjö stod ett träd i ensamheten och utströmmade sådan dysterhet och sorg att jag bara var tvungen att uppleva det. Hjulen från Isaacs vagn gnisslade iväg ut i nattens djupa mörker. Där stod jag ensam omfamnad av trädet, insjön och dess hemlighet, stjärnornas tindrande blickar emot mig och fullmånens gyllene

utstrålning. Min kropp skälvde och jag kände mig fylld av glädje, kärlek, sorg och en evig förundran om livet. Denna dag, denna upplevelse kommer att gå hand i hand med mig, i evigheten.

Din själsfrände

Ludvig Rydberg

Då, här och i framtiden, i evigheten.